

Sygn. akt II CSK 842/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku B. S. i L. S.
przy uczestnictwie M. G. i T. G. o zasiedzenie nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w Koszalinie
z dnia 10 września 2015 r., sygn. akt VII Ca 342/15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawców na rzecz uczestników kwotę 300 (trzysta) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W sprawie nie występują przesłanki pozwalające na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że skarżący powołali się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni przepisów wywołujących

rozbieżności w orzecznictwie sądów i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.).

Uwzględniając szczególny charakter skargi kasacyjnej, która nie otwiera stronie kolejnej instancji dla rozstrzygnięcia sprawy, ale jest determinowana pozycją ustrojową Sądu Najwyższego, Sąd Najwyższy przyjmuje sprawę do rozpoznania tylko z uwagi na takie zagadnienie prawne, które nie tylko rzeczywiście w sprawie występuje, ale które ma znaczenie dla rozwoju prawa lub ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04). Stąd też powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga przede wszystkim jego sformułowania, a ponadto uzasadnienie zawierającego jurydyczną argumentację uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocenach prawnych i istotności zagadnienia z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien wykazać, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia będzie miało ważne znaczenie dla praktyki sądowej oraz dla rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r. II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r. I CSK 326/07, nie publ. oraz z dnia 26 września 2005 r. II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243).

Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że zdaniem skarżących w sprawie występują dwa zagadnienia prawne. Pierwsze z nich: „czy w świetle art. 321 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. sąd orzekający w przedmiocie wniosku o zasiedzenie prawa własności gruntu, może orzec o zasiedzeniu innego prawa rzeczowego tj. praw użytkowania wieczystego gruntu” nie zostało uzasadnione w sposób jak to przedstawiono wyżej, a szczątkowa argumentacja w ogóle pomija stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2015 r. III CZP 112/14 (OSNC 2015/11/127), że „jedną z zasad rządzących rozstrzyganiem spraw w procesie cywilnym jest zakaz wyrokowania ponad żądanie, jak bowiem wynika z art. 321 § 1 k.p.c. sąd ma obowiązek respektować zasadę *ne eat iudex ultra petita partium*. Jeżeli przepis szczególny

nie stanowi inaczej, zasada ta ma odpowiednie zastosowanie w postępowaniu nieprocesowym (art. 13 § 2 k.p.c.). Oznacza to, że w sprawach, w których postępowanie nieprocesowe jest wszczynane na wniosek, sąd jest związany żądaniami uczestników postępowania; wyjątkiem od tej zasady jest art. 677 § 1 k.p.c.". Dodać można, że we wcześniejszych orzeczeniach Sąd Najwyższy również wypowiadał podgląd o związania w sprawie o zasiedzenie żądaniem co do rodzaju nabywanego w tym trybie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2010 r. I CSK 582/09, OSP 2013/9/93).

Zagadnienie drugie w ogóle nie zostało sformułowane i pozbawione jest wymaganego uzasadnienia, podobnie jak nie jest wiadome jakie przepisy wymagają wykładni z uwagi na wstępujące rozbieżności (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) skoro skarżący nawet ich nie wskazali i nie przedstawili tych rozbieżności.

W odniesieniu natomiast do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to przyjmuje się, że jest to stan sprawy wskazujący, iż zaskarżone orzeczenie zapadło z rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym już tylko przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych badań lub dociekań. Chodzi, więc o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Nie ma podstaw do przyjęcia, że taka sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej.

Z przedstawionych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c).

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych uczestnikom orzeczone na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 8 pkt 1 w związku z § 6 pkt 3 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).

jw